

Ook Matisse (1869 – 1954) maakte kunst tijdens verschillende persoonlijke lockdowns.

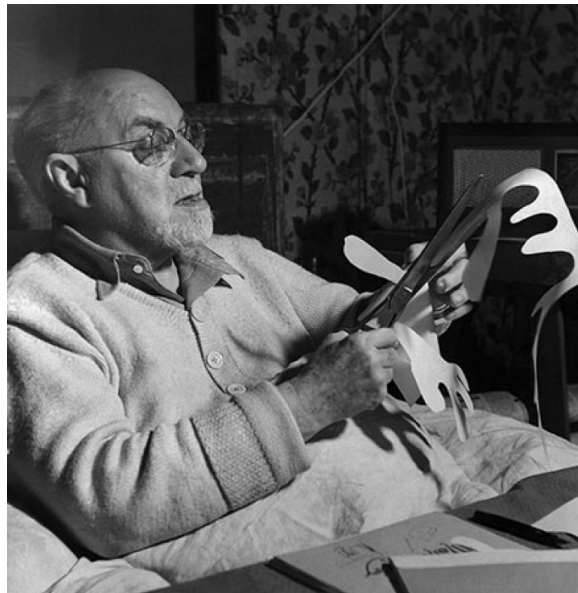
Een periode van slechte gezondheid veranderde de loop van Matisse's leven en carrière voor altijd. Op twintigjarige leeftijd leed hij aan een acute aanval van blindedarmonsteking en werd op tijdelijke bedrust achtergelaten. Tijdens zijn herstel bracht Matisse's moeder, Anna Heloise, hem een assortiment kunstbenodigdheden om hem te helpen de tijd te doden, en hij werd verliefd op schilderen.

MATISSE WERKT UIT ZIJN BED, GELEID DOOR TWEE VAN ZIJN DRIE KATTEN, MINOUCHE, COUSSI EN LA PUCE, 1950. FOTO DOOR ROBERT CAPA

Matisse zat de laatste jaren van zijn leven in een rolstoel. Omdat het schilderen fysiek steeds moeilijker werd, wendde de kunstenaar zich tot zijn cut-outs. Hij maakte met een schaar vormen van papier, die hij vervolgens schikte met een lange stok die hij 'schilderen met een schaar' noemde.

In 1949 Matisse was invalide na een aantal operaties voor darmkanker. Dat weerhield hem niet om bezig te zijn met het ontwerpen van de Rozenkranskapel. Niet in staat veel te bewegen of zelfs maar uit bed te komen, veranderde Matisse zijn appartement met hoge plafonds in het Hôtel Régina in Cimiez, dat ongeveer overeenkwam met de afmetingen van het interieur van de kapel, in wat hij 'de fabriek' noemde en werkte hij samen met assistenten de nu bekende 'cut-out'-techniek, waarmee u met slechts een schaar en papier formuleren en ontwerpen maakt.

Een tweede leven, noemde hij de laatste veertien jaar van zijn leven. Na een operatie vond hij hernieuwde en onverwachte energieën en de mooie in Rusland geboren assistent, Lydia Delectorskaya, om hem gezelschap te houden. Groot in omvang (hoewel niet altijd in grootte), weelderig en rigoreus van kleur, zijn uitsnijdingen behoren tot de meest bewonderde en invloedrijke werken van Matisse's hele carrière. Ze horen bij de grootste bevestigingen van het élan dat van vitaal belang is in de westerse kunst.

Het werk werd zeker gevormd door de beperkingen die zijn ziekte plaatste op de mobiliteit van Matisse. Zoals hij ooit uitlegde: 'Zie je, omdat ik verplicht ben om vaak in bed te blijven vanwege mijn gezondheidstoestand, heb ik overal om me heen een tuintje aangelegd waar ik

kan lopen ... Er zijn bladeren, fruit, een vogel.' Dit werk was echter niet alleen een troostprijs voor een man die met ziekte te maken had. Zoals hij uitlegde: 'Ik heb al die tijd nodig gehad om het stadium te bereiken waarin ik kan zeggen wat ik wil zeggen ... Alleen wat ik na de ziekte heb gecreëerd, vormt mijn echte zelf: vrij, bevrijd.'

<http://www.henri-matisse.net/biography.html#new>